

Deel 7: Van El Pedro de Alcantara (Marbella, Spanje) tot Agua Amarga (Sierra de Cabo de Gata)

Zondag 27 december hadden we 'snachts al gemerkt dat de Middellandse zee bij El Pedro zich een beetje gedroeg als de Atlantische oceaan. Zulke onstuimige golven hadden we nog niet vaak gezien. Het waaide behoorlijk maar toch was het aangenaam weer omdat het niet koud was.

De ochtendwandeling voerde weer naar de stad om nu ook iets verder in het echte centrum te snuffelen. We vonden het opvallend druk! Aardig was dat we in de stad weer even Wifi op onze smartphones vingen, dubbelfijn omdat de laptop-bytes opgesnoept waren. Even mail en Facebook checken en een paar korte persoonlijke berichtjes verzenden.

De stad was aardig maar voor inmiddels erg verwend reizigers niet de moeite om lang te vertoeven. Wat overigens knap gedaan was: De doorgaande weg en parkeergarages waren knap onder de grond weggemoffeld, bovendien was er een lange mooie wandelpassage-op-pootjes.

Nadat we kakelverse broodjes hadden gekocht gingen we terug naar de camper voor de brunch. Hierdoor gesterkt gingen we daarna aan de wandel, nog maar eens naar Marbella via een iets andere route. Het was op de boulevard aanmerkelijk drukker dan de voorgaande dag. Hier zagen we veel in Nederland ontslagen Zwarte Pieten die hun uitgepakte cadeautjes zoals tassen, riemen, sjaals, telefoonhoesjes en veel blingbling aan de man of vrouw probeerde te brengen om zo in hun levensonderhoud te voorzien.

Marbella. Het klonk erg bekend in de oren maar is volgens ons niet een bestemming voor Neckermann, Peter Langhout of andere touroperators die goedkope Spanje-vakanties aanbieden.

We keken nog even in een overdekt winkelcentrum (*en vingen weer even Wifi*) maar ook daar waren alleen de internationale luxe en dure zaken vertegenwoordigd.

Toen we na een dagtotaal van ongeveer 20 wandelkilometers terug bij de camper kwamen hadden we 4 campers als burens gekregen.

Ondanks de vaak dreigende wolken bleef het de hele dag droog en voorkwam de wind dat het drukkend benauwd werd.

Maandag 28 december. Qua weer was de rust weergekeerd. Nauwelijks nog wind en ook de zee gedroeg zich weer beschaafd. Alleen boven zee hingen nog wolken, de rest was smetteloos azuur. Vandaag weer een stukje verder en daarbij langsgaan bij een Carrefour om internetbytes te kopen. De eerste Carrefour had geen veilige parkeermogelijkheid voor campers dus dan maar door, in de wetenschap dat er bij Malaga een goed bereikbare Carrefour ligt. Hier ontdekten we zelfs een mogelijkheid om de toch wel nodige sani-service te doen, fijn meegenomen. Het werd weer een tikje moeilijk om de byteswensen duidelijk te maken omdat de verkoopster nauwelijks Engels sprak.

Uiteindelijk is het toch gelukt en konden we verder, weg uit de zeer grote agglomeratie van Malaga. Wel goede wegen en prima bewegwijzering maar de camper moest stevig aan het werk qua bergen. We gingen eerst kijken in Benajafarfe, een kleine kustplaats waar we al 2 keer stonden. Hier werden bij de plaatselijke slager en groenteboer de voorraad aangevuld en toen naar 'ons' plekje. Vergeefs! Hier had men stevig geïnvesteerd in verbodsborden. Dan maar door naar **Torre del Mar**. Hiervan hadden we coördinaten maar was ons niet echt bekend.

We vonden er twee grote hutje-mutje-campings maar ook een grote zandplaat door een rotsblokkendijk van het strand gescheiden. Stonden er langs de straten ook hier verbodsborden, bij de zandplaat niets gezien. Ons plekje stond dus al vast. Later op de dag kwam er een andere camper op afstand naast ons staan.

Torre del Mar bleek toch een grotere stad dan we aanvankelijk dachten. Wel een typische stad in de stijl van de midden-zestigste jaren met vrij karakterloze hoogbouw. De boulevard nodigde wel weer tot wandelen, dus: Wandelschoenen aan!

Héén over de vrij drukke boulevard en strand tot de haven, terug een beetje door de binnenstad om sfeer te proeven. Ook hier weer heel veel restaurants die voor een groot gedeelte ook nog goed gevuld waren. Kennelijk vierde heel Europa hier de kerstvakantie.

Dinsdagmorgen-Loodgrijzemoorgen 29 december. We hadden serieus het plan om zeker nog 1 dag in Torre del Mar te blijven want het beviel ons wel. Het weer viel wat tegen, loodgrijze hemel en af en toe een kleine plantensproeier op de vooruit. Fietsplan maar even in de la en met de camper naar de verderopgelegen Aldi. Hier weer even alles goed op peil gebracht zodat we weer een paar dagen onafhankelijk konden zijn. Toen we bij de Aldi wegreden was de verkeerssituatie zo merkwaardig dat de weg terug niet meer konden vinden.....!

Okee, omdat het toch wat-wij-noemen 'reisweer' was besloten we dan maar weer een stukje op te schuiven. We reden naar **Nerja** maar daar konden we de beoogde staanplaats niet vinden, temeer omdat het er erg druk was en heel veel erg smalle straatjes. Niet onze hobby, dus maar gauw het stadje uit en omgeprogrammeerd naar **Salobrena**, daar stonden we al twee keer tot tevredenheid.

Weer waren we aangenaam verrast door de erg mooi aangelegde autoweg, de *Autovia del Sol* die met erg veel viaducten en tunnels door het bergachtig gebied gaat, de kust redelijk consequent volgend. Genieten, ook al vanwege de variatie in het landschap.

Toen we in **Salobrena** aankwamen bleek 'de oude' gedoogplaats opgeheven, hier waren blokkades opgeworpen en hoogtebalken geplaatst. Een stukje verder, direct aan de voet van de steile rotsen was echter een grote zand/grindplaat perfect geëgaliseerd, lag bovendien dicht bij de stad. Het hele gebied wordt kennelijk gesaneerd want overal was men druk aan het werk.

Alsof het afgesproken was: Toen we arriveerden maakten de zware wolken, geholpen door een stevige wind, plaats voor de zon. Dat betekende dus brunchen en..... wandelen. Hoewel we hier al 2 keer waren was het toch weer leuk om de stad door te kuieren en nieuwe dingetjes te ontdekken. We vingen zelfs Wifi, wel prettig omdat de usb-internetstick op de laptop kuren had en we de wereld toch even konden melden waar we ongeveer uithingen.

Wandeling 1 zat erop, Fred hield een stevige siësta en toen kwam wandeling 2. Deze keer via de oude gedoogplaats naar het strand en naar de lange boulevard. We wisten in een "gesprek" met een vriendelijke oudere Spanjaard te achterhalen dat de wat aftandse fabriek suiker en rum produceert. Tot voor 30 jaar kwamen de grondstoffen uit de omgeving, nu worden ze geïmporteerd uit Zuid-Amerika. Er zijn in de omgeving van Salobrena nog steeds veel rietvelden. Daarin leven overal verstopt allerhande randfiguren in hutjes of oude caravans omgeven door veel troep. Driehonderd meter verder kom je voorbij een vrij sjiek restaurant waar redelijke deftige families zitten te eten. Alweer: Over contrasten gesproken!

Boven dit hele gebeuren torent de burcht in Moorse stijl, omgeven door een erg mooi bergstadje met trapjes en steegjes, deze wandeling stond nog op ons programma.

Woensdag 30 december. Voortreffelijk geslapen en dan bij het ontwaken een strak blauwe hemel en zonneshijn. Prima toch? We waren al redelijk vroeg aan de eerste wandeling, al was het maar om brood te kopen. We ontdekten dat in het parkje vlak bij de camperplek een beeldengroep stond die verwees naar het rietsuikerverleden van Salobrena. Ook hadden we hierover een wat moeizaam gesprek met een Spaanse heer die er van overtuigd was dat hij prima Engels sprak.

Brood werd omgezet in een brunch en toen begonnen aan de voorgenomen wandeling naar de burcht en bovenstad. Pittig, dat wel, maar we namen ruim de tijd. Weer was het genieten van de prachtige vergezichten. Ook het stadje met de hagelwitte huizen en huisjes, keiensteegjes en vele trapjes was weer genieten. Alleen af en toe wat schrikken als er plof weer een auto verschijnt alsof hij uit een brievenbus komt.....

In de namiddag, na de siësta kochten we een nieuwe internetsimcard omdat de Carrefourverbinding die we voorgaande wintertouren in Spanje gebruikten dit jaar nogal wat kuren vertoonde. En Fred zonder internet.....???

Het werd een simcard van Yoigo (*nooit van gehoord....*), de tijd zou leren of dit een goede keus was. Eén groot voordeel: De adviseur in de shop sprak prima Engels, naar onze ervaring al een redelijke uitzondering in Spanje.

Donderdag 31 december. Omdat we na wandeling-nummer-zoveel Salobrena wel gezien hadden en op de CP niet de verwachte contacten en dus gezelligheid voor Oudjaarsavond vonden reden we naar **Almerimar** en vonden direct aan het begin van de stad een parkeerplaats waar 2 campers en geen verbodsborden stonden. Een plekje dat Els op het oog had, midden in de duinen bij **Guardias Viejas** leek in het voorbijrijden vol te staan, vandaar de keuze voor Almerimar.

De parkeerplaats lag aan de heel lange boulevard die doorliep tot het grote jachthavengebied, comfortabel en leuk om te wandelen.

We maakten een wandeling tot halverwege en keerden toen terug omdat de duisternis eraan kwam. In de camper hadden we een zeer sobere Oudjaarsavond, om 10.00 uur lagen we reeds lang te bed. Dochterlief voelde dit in Nederland al aan want die belde tegen elf uur voor de rituele wensen zodat ze ons niet midden in de nacht wakker hoefde te maken.....

We hebben dus inderdaad niet bewust meegemaakt hoe 2016 begon maar het nog krachtige, jonge jaar kwam ook zonder ons goed opgang.

Nieuwjaarsdag begonnen we met een fietstocht naar het jachthavengebied van Almerimar. Ook hier was een groot deel van Europa vertegenwoordigd met fraaie jachten, al was het gemiddelde aanmerkelijk bescheidener dan het

aanbod in Marbella. Ook reden we een stuk door het uitgestrekte duingebied. Een kijkje bij de officiële camperplaatsen bevestigde ons gevoel: Hier hadden we het niet naar ons zin gehad, zeker niet als er € 12,= gelapt moet worden. Sfeerloos en hutje-mutje.

Op ons gemakje peddelden we weer naar de camper en namen ruim de tijd voor de brunch. Daarna werden de moddervette autoruiten gewassen zodat we weer wat konden zien. Toen? Siësta!!!!!!
Na de welverdiende siësta gingen we wandelend op verkenning hoe het er in de duinen bijstond, of er nog plaats was. Plaats genoeg, dus rap terug en de camper verzet naar Els' plekkie in de duinen met het bijzondere uitzicht op de bergen.

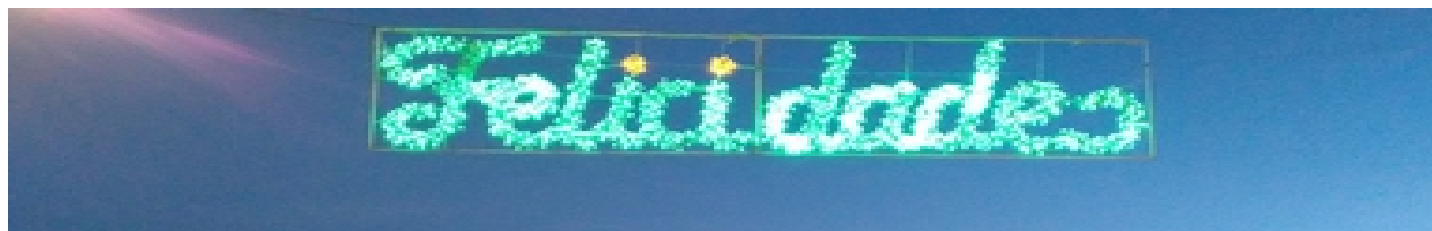

Hier hadden we weer een voortreffelijke nachtrust. We waren nog maar net wakker of de bakker stond al aan de deur. Gemakkelijk want de plek lag best wat afgelegen van winkels.

Zaterdag 2 januari. Een behoorlijk zwaar wolkenpak kwam over zee en bleef tegen de bergen hangen. Gelukkig bracht dit geen regen maar het zag er wat triestig uit. We besloten maar weer te gaan rijden, temeer omdat we in de verte de zon zagen knipogen. We prikten **Cabo de Gata** uit ons lijstje. Zou een mooi plekje zijn met verschillende vrije camperplaatsen. Alweer een rit over erg knap aangelegde wegen en constructies door redelijk ruig bergachtig land, alleen nog steeds wat triest vanwege de eindeloze kilometers plastic broeikassen die in een zeer uitgestrekt gebied langs dit stuk Middellandse zee kust het landschap ontsieren. Maar het verbouwde fruit en groenten draagt belangrijk bij aan het nationale inkomen van Spanje.

Cabo de Gata werd gevonden, helaas echter ook door de zeer zware en donkere wolken. Ook stond er een pittige wind en was er verder weinig boeiends te ontdekken. Vermoedelijk een paradijs voor surfers in de zomer. Dan maar door naar een stadje waarvan we beiden vermoedde dat we er al eens waren en we ook nog leuk vonden: **San José**. Inderdaad, hier waren we eerder en we vonden het nog steeds leuk! Dat de hemel blauw was en de zon weer uitbundig scheen hielp natuurlijk geweldig mee. Het erg leuke stadje word omgeven door bergen bebouwd met overwegend witte huizen in vrolijke bouwstijlen en er is een haventje. Twee sterke mooimaak-ingrediënten.

Jammer dat ons plaatsje van toen inmiddels verboden was maar we konden ons met de grote mixparking goed helpen.

Zondagmorgen 3 januari werden we zomaar gewekt door een paar korte regenbuien! Niet echt hinderlijk, net voldoende om de stof op de parkeerzandplaat te bezweren. Maar de hemel bleef wel onheilspellend donker. Hoe we ook zochten, we vonden nergens een punt waar we saniservice konden doen en/of water pakken. Het was nog niet echt heel hoge nood maar ging wel die kant op. Dan maar vertrekken naar de andere kant van het schiereiland **Sierra de Cabo de Gata** maar we bij **Agua Amarga** een plekje aan zee wisten waar in onze herinnering mogelijkheid tot saniservice was. Het werd weer een rit door een berggebied waarbij we ons afvroegen waarom zich hier mensen vestigden. Hier en daar zag je kleine gehuchtjes of zelfs eenzaam gelegen villa's. Het deed wat troosteloos aan. Toch waren er relatief veel campings. Wij vroegen ons dan ook af wat "Men" hier zoekt. Het enig denkbare leek ons ultieme rust, heel misschien jagen al hebben we geen sporen van wild gezien. Er schijnt een vorm van mijnbouw geweest te zijn, we zagen op een plaats witte hopen die aan zoutwinning deden denken. Het kan misschien ook kali geweest zijn, dit hebben we niet kunnen achterhalen.

Het plekje in Agua Amarga, een vlakke zandplaat in een droge rivierbedding die overgaat in een stuk strand had nog plaats voor ons. En onze verplaatsingsactie was deels succesvol want nu hadden we zon en bleef het droog. De uitgebreide ver- en herkenningwandeling leverde echter geen bruikbaar sani- en/of waterpunt op. De stranddouches waren alle afgesloten. Nooddrantsoen dus!

Het was de derde keer dat we hier stonden, het blijft een boeiende omgeving. Aan beide zijden van het mini-stadje rijzen bergen op met alweer merkwaardige structuren.

Het viel ons ook hier weer op dat er in het overwegend lichtgrijze strandzand ook grotere stukken gitzwart zand zaten. Met het in de handen wrijven bleven deze smetteloos schoon dus onze olievervuilingtheorie lijkt niet te kloppen. Misschien dat we ook deze vraag ooit kunnen oplossen!

Omdat we diverse mooie maar ook pittige klauterwandelingen al eens gedaan hadden maakten we er maar een echte rustdag van.

De omgeving nodigde uit tot een langer verblijf maar het ontbreken van een bruikbaar sani- en waterpunt noodzaakte ons om de volgende dag toch verder te trekken. Waarheen? Dat leest u in volgend verslagdeel.